

De Escape Room van de Nachtmerries

Hoofdstuk 1: De Uitdaging

De regen viel in dunne, scherpe lijnen uit de hemel, alsof de nacht zelf probeerde de stad open te snijden. Jasper duwde de deur van het café open en stapte naar binnen, druipend van het water. Het zachte geroezemoes van pratende mensen en het aroma van warme koffie vormden normaal een geruststellende cocon, maar vanavond voelde het anders. De lucht leek dikker, zwaarder, alsof er iets onzichtbaars in de ruimte hing dat hen allemaal observeerde.

Lune en Julie kwamen even later binnen, hun jassen nat, hun wangen rood van de kou. Ze schoven aan bij Jasper, die al aan hun vaste tafel zat. Zijn telefoon lag voor hem, het scherm donker, maar zijn blik erop gericht alsof het ding hem iets had gefluisterd dat hij niet kon vergeten.

“Oké,” zei hij zonder op te kijken. “Ik heb iets gevonden.”

Julie grijnsde, maar er zat een nerveuze ondertoon in haar stem. “Als dit weer een of andere domme challenge is, zweer ik dat ik—”

“Het is geen challenge,” onderbrak Jasper. Zijn stem klonk vreemd vlak. “Het is... iets anders.”

Hij tikte op zijn telefoon en draaide hem om. Een website verscheen, zwart als een grafsteen, met rode scheuren die over het scherm liepen alsof het bloed was dat door barsten sijpelde. De titel stond bovenaan, in vervormde letters die leken te bewegen als je te lang keek.

THE HORROR SUITE – ESCAPE IF YOU CAN

Lune trok haar wenkbrauwen op. “Dat klinkt alsof iemand te veel horrorfilms heeft gekeken.”

“Wacht,” zei Jasper. Hij scrolde verder. “Dit is geen gewone escape room. Ze zeggen dat het... echt is. Dat mensen er huilend uitkomen. Sommigen zelfs niet.”

Julie’s glimlach verdween. “Niet? Wat bedoel je met niet?”

“Niet verdwenen als in ‘ze zijn naar huis gegaan’,” zei Jasper. “Verdwenen als in... niemand heeft ze nog gezien.”

Lune lachte ongemakkelijk, maar het klonk hol. “Dat is gewoon marketing. Ze proberen stoer te doen.”

Jasper schudde zijn hoofd. “Nee. Kijk.”

Hij startte een video. Het scherm bleef een paar seconden zwart. Toen verscheen een man, trillend, met bloedspatten op zijn gezicht. Zijn ogen stonden wijd open, alsof hij iets zag dat niemand anders kon zien.

“Ga er niet heen,” fluisterde hij. Zijn stem brak halverwege. “Het is geen spel. Ze weten wat je vreest. Ze gebruiken het tegen je. Ze—”

Het beeld viel weg. Alleen ruis bleef over.

Julie slikte. “Oké... dat was creepy.”

Lune keek naar Jasper. “Waarom wil je dit doen?”

Hij keek hen aan, zijn ogen donkerder dan normaal. “Omdat ik het gevoel heb dat we vastzitten. Elke dag hetzelfde. School. Werk. Stress. We leven, maar we voelen niets meer. Ik wil... iets voelen. Iets echts.”

Julie knikte langzaam. “Ik snap het wel. Maar een horror escape room?”

“Niet zomaar één,” zei Jasper. “De moeilijkste. De engste. De meest... echte.”

Lune keek naar haar handen. Ze trilden licht. “Ik weet niet of dit slim is.”

“Dat is het nooit,” zei Julie. “Maar dat maakt het leuk.”

Jasper glimlachte zwak. “We doen het samen. Zoals altijd.”

Lune keek naar hen beiden. Ze voelde haar hart sneller kloppen. Angst. Maar ook... nieuwsgierigheid. Een duistere, verboden nieuwsgierigheid.

“Oké,” zei ze uiteindelijk. “Maar als ik sterf, haunt ik jullie allebei.”

Julie lachte. “Deal.”

Jasper klikte op Reserveer. Een koude rilling trok door zijn ruggengraat toen de bevestiging verscheen.

RESERVATIE BEVESTIGD – VRIJDAG 22:00 THE HORROR SUITE
WACHT OP JULLIE.

Die nacht lag Jasper wakker. De regen tikte tegen het raam, maar dat was niet wat hem wakker hield. Het was de website. De video. De blik van die man. Hij pakte zijn telefoon en scrolde opnieuw naar de pagina. Maar... iets was anders.

De tekst was veranderd.

WE KNOW YOU, JASPER. WE KNOW WHAT YOU FEAR.

Zijn hart sloeg over.

Hij knipperde. De tekst was weg. Alles was weer normaal.

Hij legde zijn telefoon weg, maar de koude rilling bleef.

De dagen erna werden vreemd. Lune had nachtmerries waarin ze schreeuwde maar geen geluid maakte. Julie voelde zich constant bekeken, alsof er iemand achter haar stond wanneer ze in de spiegel keek. Jasper hoorde 's nachts voetstappen in zijn gang, maar telkens wanneer hij de deur opendeed, was er niemand.

Geen van hen zei iets. Niemand wilde de eerste zijn die toegaf dat er iets mis was.

Vrijdag kwam sneller dan verwacht. Het café voelde kouder dan normaal. De lichten flinterden. De barista keek hen aan alsof hij wist waar ze heen gingen — en medelijden had.

“Laatste kans om terug te krabbelen,” zei Lune, haar stem trillend.

Julie schudde haar hoofd. “We gaan.”

Jasper keek naar de klok. 21:47.

“Het is tijd.”

De stad voelde verlaten terwijl ze naar het gebouw liepen. Geen auto's. Geen mensen. Alleen de wind die door de straten hilde. Het gebouw doemde op als een monster in de nacht. Zwart. Hoog. Stil. Geen ramen. Geen licht. Alleen een deur. Een gigantische, houten deur met diepe krassen erin, alsof iets met enorme kracht had geprobeerd te ontsnappen.

Julie slikte. “Holy shit...”

Lune pakte Jasper's arm vast. “Dit voelt niet goed.”

Jasper wilde iets zeggen, maar zijn stem faalde. Hij voelde het ook. Dit was geen spel.

Hij duwde de deur open.

Een ijskoude wind sloeg hen in het gezicht. De geur van rottend hout en... iets anders. Iets metaalachtigs. Bloed.

Een receptionist stond achter een balie. Zijn huid was bleek, bijna doorschijnend. Zijn ogen... leeg.

“Welkom,” zei hij met een stem die klonk alsof hij door grind sprak. “Jullie zijn hier niet om te spelen. Jullie zijn hier om te overleven.”

De deur viel achter hen dicht met een klap die door hun botten trilde.

De receptionist glimlachte. Te breed. Te scherp.

“De Horror Suite heeft jullie al gekozen.”

Hoofdstuk 2: De Deur naar de Hel

De lucht voelde onnatuurlijk koud toen Jasper, Lune en Julie voor het gebouw stonden. Het leek alsof de temperatuur daalde met elke stap die ze dichterbij kwamen. De straat achter hen was leeg, alsof de wereld hen had achtergelaten. Het gebouw zelf torende boven hen uit als een zwart monoliet, zonder ramen, zonder licht, zonder enige aanwijzing dat er binnen leven bestond. Alleen de deur, een massieve houten constructie vol diepe krassen, stond als een open wond in de muur.

Jasper legde zijn hand op het hout. Het voelde koud aan, maar niet zoals hout normaal koud is. Dit voelde alsof het iets van hem terugzoog, alsof het zijn warmte stal. Hij trok zijn hand terug, maar de deur ging vanzelf open, langzaam, krakend, alsof het gebouw hen had herkend en nu uitnodigde om binnen te komen.

Een ijzige wind sloeg hen in het gezicht. De geur die hen tegemoet kwam was een mengeling van rottend hout, vochtige aarde en iets metaalachtigs dat te veel op bloed leek. De hal was lang en smal, verlicht door flikkerende lampen die meer schaduwen creëerden dan licht. Aan het einde van de gang stond een balie, en daarachter een man die eruitzag alsof hij al jaren niet had bewogen.

Zijn huid was bleek, bijna doorschijnend, alsof het licht door hem heen kon. Zijn ogen waren donker, leeg, zonder enige glans van menselijkheid. Zijn mond trok langzaam open in een onnatuurlijke glimlach, te breed, te strak, alsof zijn huid scheurde wanneer hij lachte.

“Welkom,” zei hij met een stem die klonk alsof hij door grind sprak. “Jullie zijn gearriveerd.”

Julie slikte hoorbaar. “We hebben gereserveerd voor de Horror Suite.”

De man knikte langzaam, alsof hij de woorden proefde. “Ja. Jullie namen zijn bekend. Jullie zijn hier niet om te spelen. Jullie zijn hier om te overleven.”

Lune voelde haar maag samentrekken. “Wat bedoelt u daarmee?”

De man boog zijn hoofd iets schuin, alsof hij haar bestudeerde. “De Horror Suite is geen spel. Het is een test. Een confrontatie. Een waarheid die jullie liever niet zouden kennen.”

Jasper voelde zijn hart sneller kloppen. “We willen gewoon beginnen.”

De man draaide zich om en pakte drie metalen sleutels van een plank achter hem. Ze waren oud, roestig, en koud als ijs toen hij ze in hun handen legde. “Deze sleutels openen jullie kamers. Maar wees gewaarschuwd: niet alles wat je opent, wil gesloten blijven.”

Hij wees naar een deur aan de rechterkant van de hal. De deur was zwart, zonder handvat, zonder sleutelgat. Alleen een rood symbool stond erop, een cirkel met drie lijnen die eruitzagen alsof ze met een mes waren gekerfd.

“Ga naar binnen,” zei de man. “De tijd begint zodra de deur sluit.”

Ze liepen naar de deur. Elke stap klonk te luid, alsof de vloer hun aanwezigheid verried. Toen ze voor de deur stonden, ging deze vanzelf open.

Een donkere ruimte lag achter de opening, gevuld met een dikke mist die langzaam naar buiten kroop alsof het hen wilde aanraken.

Julie keek naar Jasper. “We gaan toch niet terug, hè?”

Jasper schudde zijn hoofd. “We zijn al te ver.”

Ze stapten naar binnen. De deur sloeg achter hen dicht met een klap die door hun botten trilde. De mist trok zich terug, alsof het hen naar binnen lokte. De kamer was groot, maar de muren waren nauwelijks zichtbaar door de duisternis. Alleen een zwakke rode gloed verlichtte de ruimte, afkomstig van een timer die aan de muur hing.

60:00

De cijfers begonnen te tikken.

Lune voelde haar adem versnellen. “Oké... wat nu?”

Plots flitste er licht door de kamer. Een projector ging aan, en op de muur verscheen een tekst, geschreven in een krasserig handschrift dat leek te druipen.

JE ANGST IS JE VIJAND JE VRIENDEN ZIJN JE WAPEN JE ZIEL IS DE
PRIJS

Julie stapte achteruit. “Wat is dit voor bullshit?”

De kamer begon te trillen. Een lage, dreunende toon vulde de ruimte, alsof er iets onder hen wakker werd. De vloer voelde warm, alsof er iets onder de tegels kroop. Jasper keek om zich heen, zijn ogen groot. “We moeten iets vinden. Een puzzel. Een aanwijzing.”

Lune wees naar de muur. “Daar!”

Aan de linkerkant van de kamer verscheen een deur, maar deze was anders dan de vorige. De deur was gemaakt van metaal, zwaar, met diepe deuken erin alsof iemand ertegen had gebeukt. Boven de deur hing een bordje.

KAMER 1: DE OFFERING

Julie’s stem trilde. “Offering? Wat moeten we offeren?”

Voordat iemand kon antwoorden, ging de deur langzaam open. Een koude wind blies naar buiten, en een stank van rottend vlees vulde de kamer. Jasper voelde zijn maag draaien. “We moeten erdoor.”

Ze stapten de kamer binnen. Het licht was zwak, maar genoeg om te zien wat er in het midden stond: een tafel, bedekt met oude, roestige messen, touwen, en een houten doos. De doos was dicht, maar er zaten bloedvlekken op het deksel.

Lune voelde haar keel dichtknijpen. “Ik wil dit niet.”

Jasper liep naar de doos en legde zijn hand erop. Het hout voelde warm, alsof er iets levends in zat. Hij opende het langzaam. Binnenin lag een hart. Een menselijk hart. Het klopte nog.

Julie gilde en sprong achteruit. “Nee. Nee. Nee.”

Jasper staarde naar het hart. “Dit is niet echt. Dit moet nep zijn.”

Maar het hart bewoog. Het klopte sneller wanneer hij dichterbij kwam.

Op de muur verscheen een nieuwe tekst.

HET HART VAN ANGST BRENGT DE DEUR TOT LEVEN MAAR
ALLEEN ALS HET EEN OFFER KRIJGT

Lune keek naar Jasper. “Wat bedoelen ze met offer?”

De lampen begonnen te flikkeren. De deur achter hen sloeg dicht. Een harde klik klonk, alsof er iets op slot ging. De timer op de muur begon sneller te tikken.

Jasper voelde zijn adem versnellen. “We moeten iets geven. Iets van onszelf.”

Julie schudde haar hoofd. “Ik ga mezelf niet snijden. Nooit.”

Maar de kamer dacht daar anders over.

De muren begonnen te bewegen. Langzaam, dreigend, alsof ze dichterbij kwamen. De temperatuur daalde. Hun adem werd zichtbaar. Een lage grom klonk vanuit de duisternis, alsof er iets achter de muren leefde.

Lune pakte een van de messen op. Haar hand trilde. “We moeten iets doen. Anders sterven we hier.”

Jasper pakte haar pols vast. “Niet jij.”

Hij pakte het mes uit haar hand, ademde diep in, en sneed een kleine lijn in zijn handpalm. Bloed drupte op de vloer. Hij hield zijn hand boven de doos. Een druppel viel op het hart.

Het hart reageerde meteen. Het begon sneller te kloppen, harder, alsof het wakker werd. De doos begon te trillen. De muren stopten met bewegen. De deur ging langzaam open.

Julie keek naar Jasper's hand. "Gaaf het?"

Jasper knikte, maar zijn gezicht was bleek. "We moeten door."

Ze liepen de volgende kamer binnen, niet wetend dat dit nog maar het begin was. Achter hen sloot de deur met een geluid dat klonk als een lach. Een diepe, duistere lach die door de gangen echode.

De Horror Suite had hen geaccepteerd. En het zou hen niet zomaar laten gaan.

Hoofdstuk 3: Jason's Aanval

De deur naar de volgende kamer ging open met een geluid dat klonk als een diepe, hongerige ademhaling. De ruimte achter de opening was donker, maar niet volledig. Een zwakke, flinterende lamp hing aan het plafond, bungelend aan een rafelige draad alsof iemand hem met geweld had losgerukt. De muren waren van oud, verweerd hout, vol krassen die eruitzagen alsof ze met brute kracht waren aangebracht. De lucht was zwaar en muff, alsof er jarenlang geen frisse zuurstof was binnengekomen.

Jasper stapte als eerste naar binnen. Zijn handpalm, nog steeds bloedend van de snee die hij eerder had gemaakt, tintelde alsof de kamer erop reageerde. Lune en Julie volgden hem, hun ogen groot, hun ademhaling snel. Zodra ze allemaal binnen waren, sloeg de deur achter hen dicht. De klik van het slot klonk als een doodvonnis.

Een lage brom vulde de kamer. Het licht flinterde harder, alsof het elk moment zou uitvallen. In de hoek stond een oude televisie, een dikke, vierkante bak met een gebarsten scherm. Zonder dat iemand hem aanraakte, sprong hij aan. Ruis vulde het scherm, gevolgd door een schokkerige opname van een bos. De

camera bewoog snel, alsof iemand rende. Takken kraakten. Iemand hijgde. En toen, plotseling, verscheen een figuur in beeld.

Een man. Groot. Breed. Met een hockeymasker. En een machete die glinsterde in het maanlicht.

Julie hapte naar adem. “Nee... nee, dat meen je niet.”

Lune stapte achteruit. “Dit is onmogelijk.”

Jasper voelde zijn hart bonzen. “Het is een acteur. Het moet wel.”

Maar de televisie dacht daar anders over.

De man in het masker draaide zijn hoofd langzaam naar de camera. Zijn beweging was onnatuurlijk soepel, alsof zijn nek geen weerstand bood. Hij tilde zijn machete op en wees ermee naar de kijker. Naar hen. De ruis keerde terug, maar niet voordat een laatste beeld door het scherm flitste: een deur. De deur van de kamer waar ze nu in stonden.

Een harde klap klonk achter hen. De lamp boven hun hoofd knetterde en viel uit. De kamer werd donker, op een zwakke rode gloed na die uit de vloer leek te komen. Een zware voetstap klonk in de duisternis. Toen nog één. En nog één.

Langzaam. Dreigend. Onmiskkenbaar.

Julie fluisterde: “Hij is hier.”

Een schaduw bewoog in de hoek van de kamer. Groot. Massief. De contouren van een man met brede schouders en een masker dat het licht ving. De machete in zijn hand glinsterde als een nat mes in de zon. Hij ademde zwaar, alsof elke ademhaling door een metalen filter ging.

Lune greep Jasper's arm. “We moeten weg.”

Maar er was geen deur meer zichtbaar. De kamer leek veranderd. De muren waren dichterbij gekomen, alsof ze ademden. De vloer kraakte onder hun

voeten. De schaduw kwam dichterbij. De machete schraapte over de muur, een geluid dat door merg en been ging.

Jasper keek rond, wanhopig op zoek naar een uitweg. “Er moet een puzzel zijn. Iets dat we moeten oplossen.”

Julie wees naar de muur. “Daar!”

Een reeks symbolen verscheen op het hout, alsof ze met gloeiende vingers erin waren gebrand. Cirkels, lijnen, driehoeken. Een patroon dat geen van hen herkende. Onder de symbolen stond een zin, krassend en onregelmatig geschreven.

VIND HET BLOED DAT NIET VAN JULLIE IS

Lune keek naar Jasper's hand. “Jij hebt al bloed gegeven. Dat werkt niet meer.”

Julie keek naar de kamer. “Er moet iets zijn. Iets dat hier al ligt.”

Jason zette een stap naar voren. Zijn machete hing losjes in zijn hand, maar elke beweging voelde als een dreiging. Hij was dichtbij genoeg dat ze zijn adem konden horen. Het klonk alsof hij door een kapotte long ademde.

Jasper zag iets in de hoek. Een houten kist, half open, alsof iemand hem in haast had achtergelaten. Hij rende ernaartoe, opende hem volledig en sprong bijna achteruit. Binnenin lagen kleren. Verscheurde kleren. Bloedige kleren. En tussen de stoffen lag een klein metalen potje.

Hij pakte het op. Het voelde koud aan, alsof het net uit een vriezer kwam. Hij draaide het open. Binnenin zat een dikke, donkerrode vloeistof. Niet vers. Niet warm. Maar bloed.

Julie keek naar Jason, die nu nog maar een paar meter van hen verwijderd was. “Doe iets!”

Jasper rende naar de muur en smeerde het bloed over de symbolen. De lijnen begonnen te gloeien, eerst zwak, toen feller. De kamer trilde. De vloer leek te bewegen. De lucht werd dikker, alsof de kamer zelf ademde.

Jason hief zijn machete op.

De symbolen explodeerden in licht.

Een deur verscheen in de muur, alsof hij uit het hout werd gescheurd. Lune greep Julie's hand. "Rennen!"

Ze stormden naar de deur. Jason brulde, een geluid dat klonk als een mengeling van woede en pijn. Hij zwaaide zijn machete naar hen, maar miste op een haar na. De deur sloeg open. Ze renden door de opening, struikelden bijna over de drempel, en vielen in de volgende kamer.

De deur sloeg achter hen dicht. De kamer werd stil. Alleen hun ademhaling vulde de ruimte.

Julie lag op de grond, trillend. "Hij... hij raakte me bijna."

Lune knielde naast haar. "Maar hij heeft je niet. We leven nog."

Jasper stond op en keek naar de deur. "Dit was pas de eerste. Ze gaan ons nog veel meer sturen."

Lune keek hem aan. "We komen hier levend uit. Alle drie. Wat er ook gebeurt."

Jasper knikte. "Samen."

De kamer voor hen was donker. Stil. Maar ergens, diep in de duisternis, klonk een zacht gelach. Niet van Jason. Iets anders. Iets dat op hen wachtte.

En de Horror Suite was nog lang niet klaar met hen.

Hoofdstuk 4: De Clown van de Angsten

De stilte in de kamer na Jason's aanval voelde onnatuurlijk zwaar, alsof de lucht zelf hen probeerde te verstikken. Jasper, Lune en Julie stonden nog steeds hijgend tegen de muur gedrukt, hun hartslagen luid in hun oren. De deur achter hen was verdwenen, alsof hij nooit had bestaan. De kamer was leeg, op één ding na: een smalle gang die zich voor hen uitstreckte, verlicht door een reeks flinterende lampen die elk moment konden uitvallen.

Julie wreef over haar armen. "Ik haat dit. Ik haat dit zo hard."

Lune keek naar de gang. "We kunnen niet blijven staan. Er komt altijd iets als we blijven staan."

Jasper knikte. "We gaan."

Ze liepen de gang in. De vloer kraakte onder hun voeten, alsof het hout oud en vermoeid was. De muren waren bedekt met oude posters van circussen, maar de gezichten van de clowns waren weggekrast. Alleen de ogen waren nog zichtbaar, zwart en leeg, alsof ze hen volgden.

Hoe verder ze liepen, hoe sterker een zoete geur werd. Suikerspin. Popcorn. Maar er zat iets onder. Iets rottends. Iets dat niet thuishoorde in een circus.

Aan het einde van de gang stond een deur. Een grote, rode deur met een gouden rand. Op de deur stond een symbool geschilderd: een ballon, maar de ballon leek te druipen, alsof hij gevuld was met bloed in plaats van lucht.

Julie slikte. "Dit is niet goed."

Jasper duwde de deur open.

Een explosie van kleur vulde hun zicht. De kamer was gigantisch, alsof ze een tent binnenstapten die veel groter was dan het gebouw zelf. Overal hingen ballonnen, honderden, misschien duizenden, in alle kleuren. Ze zweefden langzaam door de lucht, alsof ze ademden. De vloer was bedekt met confetti,

maar de kleuren waren dof, alsof ze ooit fel waren geweest maar nu door iets waren aangetast.

In het midden van de kamer stond een klein podium. En daarop zat hij.

Een clown.

Niet zomaar een clown. Zijn huid was krijtwit, zijn ogen geel en glanzend, zijn mond te breed, alsof iemand hem met brute kracht had opengetrokken. Zijn pak was rood en geel, maar de kleuren waren bevestigd met donkere vlekken die te veel op bloed leken. Hij hield een rode ballon vast, maar de ballon leek te pulseren, alsof er iets levends in zat.

Hij keek hen aan en glimlachte. “Welkom, kinderen.”

Julie verstijfde. “Nee... nee, nee, nee...”

Lune greep haar hand. “Blijf bij ons.”

De clown stond op. Zijn bewegingen waren soepel, bijna dansend. “Jullie zijn ver gekomen. Maar dit is waar de echte pret begint.”

Jasper zette een stap naar voren. “Wat wil je?”

De clown lachte. Het geluid was hoog, schel, alsof glas brak. “Ik wil spelen. Jullie houden toch van spelletjes? Dit is een escape room, nietwaar? Dan moeten jullie ontsnappen.”

Hij liet de ballon los. De ballon steeg op, maar bleef halverwege hangen, alsof hij aan een onzichtbare draad vastzat. Toen barstte hij open.

Er viel geen confetti uit. Geen lucht. Geen water.

Er vielen tanden uit.

Honderden kleine, scherpe tanden die rinkelend op de vloer terecht kwamen.

Julie schreeuwde en sprong achteruit. “Wat is dit?!”

De clown boog zijn hoofd. “Een waarschuwing. De volgende ballon is voor jullie.”

Hij klapte in zijn handen. De ballonnen in de kamer begonnen te bewegen. Niet zweven. Bewegen. Alsof ze benen hadden. Ze kwamen dichterbij, langzaam, dreigend, alsof ze hen wilden omsingelen.

Lune keek naar Jasper. “We moeten iets vinden. Een puzzel. Iets.”

Jasper keek rond. “Daar!”

Aan de rechterkant van de kamer stond een grote spiegel. De spiegel was oud, met een gouden lijst die vol krassen zat. Op het glas stond een zin geschreven, in rode verf of... iets anders.

JE ANGST IS JE SLEUTEL KIJK EN JE ZULT VINDEN

Julie schudde haar hoofd. “Ik wil niet kijken.”

De clown stond nu vlak achter hen. “Oh, maar dat moet. Anders komen jullie nooit verder.”

Jasper pakte Julie's hand. “We doen het samen.”

Ze gingen voor de spiegel staan. Hun reflecties verschenen, maar iets klopte niet. Hun ogen waren donkerder. Hun huid bleker. Alsof ze langzaam uit de realiteit verdwenen.

Toen veranderde de spiegel.

Jasper zag zichzelf alleen in een donkere kamer. Zijn vrienden waren weg. Hij hoorde hun stemmen, maar kon hen niet bereiken. De muren kwamen dichterbij. Hij voelde paniek opkomen.

Lune zag zichzelf in een menigte mensen die haar uitlachten. Ze probeerde te spreken, maar haar stem kwam niet uit haar keel. Ze voelde zich klein, onzichtbaar, nutteloos.

Julie zag zichzelf in een lege kamer. Niemand kwam haar helpen. Niemand riep haar naam. Ze was alleen. Volledig alleen.

De spiegel begon te trillen. De beelden werden sterker. De angst kroop in hun hoofden, als koude vingers die hun gedachten vastgrepen.

De clown fluisterde: "Laat het toe. Laat het groeien."

Jasper kneep zijn ogen dicht. "Nee... dit is niet echt."

Hij legde zijn hand op de spiegel. De glasplaat voelde warm aan, alsof er iets achter zat dat ademde. De woorden op het glas begonnen te gloeien. De spiegel scheurde open, alsof hij van binnenuit werd gebroken.

Achter het glas zat een sleutel. Een gouden sleutel, klein maar helder.

Lune pakte hem. "We hebben hem!"

De clown lachte. "Goed gedaan. Maar het spel is nog niet voorbij."

De ballonnen begonnen te barsten. Eén voor één. Maar er kwam geen lucht uit. Geen confetti.

Er kwamen handen uit. Bleke, dunne handen die naar hen grepen.

Jasper greep Lune en Julie vast. "Rennen!"

Ze stormden naar de deur aan de andere kant van de kamer. De handen grepen naar hun benen, hun armen, hun kleding, maar ze kwamen niet dichtbij genoeg.

De clown stond op het podium en keek hen na, zijn glimlach breder dan menselijk mogelijk was.

"Tot snel," fluisterde hij.

Ze bereikten de deur. Lune stak de sleutel erin. De deur ging open. Ze vielen bijna naar binnen, en de deur sloeg achter hen dicht.

De kamer werd stil.

Julie viel op haar knieën. “Ik trek dit niet meer.”

Jasper legde zijn hand op haar schouder. “We leven nog. Dat is genoeg.”

Lune keek naar de deur. “Hij komt terug. Ze komen allemaal terug.”

Jasper knikte. “Dan vechten we terug.”

Maar diep in de duisternis van de volgende kamer klonk een zacht, ritmisch tikken. Alsof iemand met een mes tegen metaal tikte.

En de Horror Suite had nog veel meer voor hen in petto.

Hoofdstuk 5: Het Spel van Chucky

De deur viel achter hen dicht met een klap die door hun ribbenkast trilde. De kamer waarin ze terecht kwamen was kleiner dan de vorige, maar voelde benauwender, alsof de muren dichterbij kwamen elke keer dat ze ademhaalden.

Het licht was zwak en flikkerde onregelmatig, alsof het elk moment kon uitvallen. De geur van oud stof en iets chemisch hing in de lucht, een geur die deed denken aan speelgoed dat te lang in een vochtige kelder had gelegen.

De vloer was bedekt met speelgoed. Poppen, teddyberen, autootjes, puzzelstukken, maar alles zag eruit alsof het jaren geleden was achtergelaten.

De ogen van de poppen waren dof, sommige ontbraken, andere waren vervangen door knopen of stukjes glas. De teddyberen hadden scheuren in hun buiken, waar vulling uitstak als ingewanden. Het was een kinderkamer, maar dan één die door een nachtmerrie was opgeslokt.

Julie keek om zich heen. “Ik haat poppen. Ik haat poppen zo hard.”

Lune knikte. “Dit voelt niet goed.”

Jasper liep voorzichtig tussen het speelgoed door. “Er moet hier ergens een puzzel zijn. Iets dat we moeten oplossen.”

Een zacht, schurend geluid klonk achter hen. Ze draaiden zich om. Een klein rood autootje rolde langzaam over de vloer, alsof iemand het duwde. Maar er was niemand. Het autootje stopte voor een houten kistje dat in de hoek stond.

Het kistje trilde licht, alsof er iets in bewoog.

Julie stapte achteruit. “Nee. Nee. Dat ga ik niet openen.”

Maar het kistje dacht daar anders over.

Het deksel klapte open.

Een kleine pop sprong eruit. Rood haar. Overalls. Een mes in zijn hand. En een grijs die veel te breed was voor zijn gezicht.

Chucky.

Hij landde op de vloer, keek hen aan en lachte. Het geluid was hoog, schel en vol plezier. “Nou, nou, nou... kijk eens wie we hier hebben. Drie nieuwe vriendjes.”

Lune verstijfde. “Dit meen je niet.”

Chucky draaide zijn mes rond in zijn kleine hand. “Welkom in mijn kamer. Hier spelen we spelletjes. En ik hou van spelletjes.”

Jasper zette een stap naar voren. “Wat wil je?”

Chucky keek hem aan alsof hij een domme vraag had gesteld. “Wat denk je? Ik wil spelen. Maar jullie moeten wel de regels volgen. Anders wordt het niet leuk.”

Hij sprong op een tafel die in het midden van de kamer stond. Op de tafel lag een puzzel. Een houten puzzel met drie stukken die ontbraken. De vormen van de ontbrekende stukken waren duidelijk zichtbaar: een hart, een sleutel en een oog.

Chucky tikte op de puzzel. “Jullie moeten de drie stukken vinden. Zonder die stukken gaat de deur niet open. En zonder de deur... tja, dan blijven jullie hier voor altijd.”

Julie keek naar de deur aan de andere kant van de kamer. Er zat geen handvat aan. Geen slot. Alleen een metalen plaat met drie uitsparingen in dezelfde vormen als de puzzelstukken.

Lune keek naar het speelgoed op de vloer. “Ze liggen hier ergens.”

Chucky lachte. “Oh, ze liggen hier. Maar ze liggen niet stil.”

Hij sprong van de tafel af en verdween tussen het speelgoed. Zijn kleine voetstappen klonken snel en licht, maar het geluid weerkaatste door de kamer alsof hij overal tegelijk was.

Jasper knielde neer en begon tussen de poppen te zoeken. “We moeten snel zijn.”

Julie pakte een teddybeer op. De beer voelde zwaar. Te zwaar. Ze kneep erin en voelde iets hards in de buik. Ze scheurde de beer open. Vulling viel op de vloer, maar tussen de plukken stof lag een houten puzzelstuk in de vorm van een hart.

“Eén!” riep ze.

Maar op dat moment sprong Chucky uit de schaduw en greep haar enkel. Julie schreeuwde en viel achterover. Chucky lachte. “Gevonden!”

Jasper rende naar haar toe en trapte Chucky weg. De pop vloog door de kamer en botste tegen de muur, maar stond meteen weer op. “Dat was gemeen,” zei hij. “Ik hou ervan.”

Lune vond het tweede stuk in een poppenhuis. Het lag in een miniatuurbed, alsof het lag te slapen. Ze pakte het op. Het was de sleutel.

“Dat zijn er twee,” zei ze.

Chucky verscheen op het dak van het poppenhuis. “Jullie zijn sneller dan de vorige groep. Die hebben het derde stuk nooit gevonden.”

Julie keek hem aan. “Wat is er met hen gebeurd?”

Chucky grijnsde. “Ze spelen nog steeds. Maar ze winnen nooit.”

Hij sprong weer weg.

Jasper zocht verder. Hij voelde zijn hart bonzen. De kamer leek kleiner te worden. De poppen leken dichterbij te komen. Hun ogen volgden hem. Hun monden leken te bewegen. Hij hoorde gefluister, zacht, alsof de poppen tegen elkaar praatten.

Lune hoorde het ook. “Jasper... ze kijken naar ons.”

Julie wees naar een pop in de hoek. De pop had geen ogen, maar toch leek ze hen te zien. Haar hoofd draaide langzaam, krakend, alsof de nek gebroken was.

Jasper slikte. “We moeten dat laatste stuk vinden.”

Hij zag iets onder een stapel blokken. Een glinstering. Hij duwde de blokken opzij. Daar lag het derde stuk: het oog. Maar toen hij het wilde pakken, schoot er een hand uit de stapel speelgoed. Een kleine, bleke hand. Chucky’s hand.

“Dat is van mij,” zei hij.

Jasper greep het stuk toch. Chucky sprong op hem af, zijn mes omhoog. Jasper viel achteruit, maar Lune greep een houten pop en sloeg Chucky ermee weg. De pop brak in tweeën, maar Chucky rolde alleen maar over de vloer en stond weer op.

“Jullie zijn leuk,” zei hij. “Ik wil jullie houden.”

Julie rende naar de deur. “Kom op! De stukken!”

Ze plaatsten de drie puzzelstukken in de uitsparingen. De deur begon te trillen. Een harde klik klonk. De deur ging langzaam open.

Chucky rende op hen af. “Jullie gaan nergens heen!”

Jasper duwde Lune en Julie door de deur. Hij sprong erachteraan. De deur sloeg dicht net toen Chucky’s mes de opening bereikte. Het mes bleef in de deur steken, maar Chucky zelf bleef achter.

Zijn stem klonk door de deur heen. “Tot de volgende ronde!”

De kamer waarin ze terechtkwamen was donker. Stil. Maar de stilte voelde niet veilig. Het voelde alsof iets hen observeerde.

Julie zakte tegen de muur. “Ik kan dit niet meer.”

Lune legde haar hand op haar schouder. “We moeten. We komen hier levend uit. Alle drie.”

Jasper keek naar de duisternis voor hen. “En dit was nog maar het begin.”

Hoofdstuk 6: Winnie de Poeh en de Donkere Verlangen

De kamer waarin ze terechtkwamen voelde anders dan alle vorige. Niet meteen dreigend, niet meteen donker, maar... vreemd. De lucht was warm, bijna benauwend, alsof ze een afgesloten ruimte binnenstapten waar al te lang niemand had geademd. De muren waren bedekt met een soort geel behang, maar het was niet egaal. Het leek te bewegen, alsof het zachtjes pulseerde. Alsof het leefde.

Julie wreef over haar armen. “Waarom voelt het hier zo... kleverig?”

Lune keek naar de vloer. Haar schoen bleef even plakken toen ze een stap zette. “Het is honing,” zei ze zacht. “Maar het ruikt niet goed.”

Jasper knielde neer en raakte de substantie aan. Het was dik, stroperig, maar de geur was verkeerd. Te zoet. Te zwaar. En ergens onder die zoetheid zat een zure, rottende ondertoon. “Dit is geen honing,” zei hij. “Niet echt.”

Ze liepen verder de kamer in. De ruimte werd breder, alsof ze een bos binnengingen, maar dan een bos dat door een kind was getekend en daarna door een nachtmerrie was opgegeten. Bomen van karton, maar de schors leek nat. Gras van plastic, maar het bewoog alsof er iets onder kroop. En in het midden stond een gigantische honingpot, zeker twee meter hoog, met dikke druppels honing die langs de rand naar beneden gleden.

Maar de honing was donker. Bijna zwart.

Julie fluisterde: “Ik vertrouw dit niet.”

Een zachte, lage brom klonk achter de honingpot. Een geluid dat eerst bijna schattig leek, maar al snel veranderde in iets diepers, iets dat door hun ribbenkast trilde. Een figuur kwam tevoorschijn vanachter de pot.

Winnie de Poeh.

Maar niet de Poeh die kinderen kenden. Niet de zachte, ronde beer met een rood shirt en een glimlach. Deze Poeh was groter, zijn vacht donkerder, bijna bruinzwart, alsof hij door modder en bloed had gerold. Zijn ogen waren hol, zwart, zonder enige glans. Zijn mond hing open, en zijn tanden waren scherp, puntig, alsof hij geen honing maar vlees at.

Hij keek hen aan en sprak met een stem die klonk alsof hij door een diepe put kwam. “Honing is voor mij... maar jullie angst is zoeter.”

Julie verstijfde. “Nee. Nee. Nee. Dit is fout.”

Poeh zette een stap naar voren. Zijn bewegingen waren traag, maar elke stap liet diepe afdrukken achter in de kleverige vloer. “Waarom rennen jullie niet? Dat doen ze meestal.”

Lune greep Jasper's arm. "We moeten weg."

Maar er was geen deur. Geen uitgang. Alleen de honingpot, de bomen, en Poeh die steeds dichterbij kwam.

Jasper keek rond. "Er moet een puzzel zijn. Iets dat we moeten oplossen."

Poeh lachte. Het geluid was laag en nat, alsof hij lachte met een mond vol stroop. "Jullie zoeken altijd naar puzzels. Maar sommige kamers willen geen oplossing. Sommige kamers willen... jullie."

Hij strekte zijn arm uit. Zijn klauwen waren lang, scherp, druipend van honing die te donker was om echt te zijn. "Kom dichterbij. Ik wil jullie iets laten zien."

De honingpot begon te trillen. De honing erin borrelde, alsof er iets onder het oppervlak bewoog. De geur werd sterker, verstikkend, alsof de lucht zelf hen wilde dwingen om te knielen.

Lune voelde haar hoofd licht worden. "Ik... ik voel me vreemd."

Julie pakte haar hand. "Blijf bij ons. Niet wegzakken."

Jasper keek naar de pot. "Het komt daaruit. Die geur. Die... verleiding."

Poeh knikte langzaam. "Iedereen verlangt iets. Iets wat ze niet durven toegeven. Iets wat ze diep verstoppen. Deze pot laat het zien. Deze pot laat het groeien."

De honing begon omhoog te komen, alsof het levend was. Het vormde figuren. Schaduwen. Beelden. Jasper zag zichzelf, maar dan anders. Zelfverzekerd. Sterk. Zonder angst. Zonder twijfel. Lune zag zichzelf in een wereld waar niemand haar ooit had genegeerd, waar ze altijd gehoord werd. Julie zag zichzelf omringd door mensen die haar nooit zouden verlaten.

De beelden waren perfect. Te perfect.

Poeh fluisterde: "Jullie hoeven alleen maar te kiezen. Laat het toe. Laat het jullie vullen."

Jasper voelde zijn benen trillen. De verleiding was intens, bijna pijnlijk. Het voelde alsof de pot zijn gedachten binnendrong, zijn verlangens uitvergrootte tot ze alles overschaduwden.

Lune zette een stap naar voren. “Misschien... misschien is dit niet slecht.”

Julie trok haar terug. “Nee! Dit is niet echt. Dit is een val.”

Poeh’s ogen vernauwden. “Waarom vechten jullie? Jullie willen dit. Jullie verlangen dit. Ik voel het.”

De honingpot begon sneller te borrelen. De beelden werden intenser. De kamer draaide licht, alsof de lucht zelf hen probeerde te hypnotiseren.

Jasper kneept zijn ogen dicht. “We moeten dit stoppen. Hoe?”

Lune keek naar de pot. “Het is een metafoor. Een verleiding. Een test.”

Julie knikte. “Dan moeten we het afwijzen. Samen.”

Poeh brulde. Het geluid was zo luid dat de bomen trilden. “Jullie kunnen dit niet afwijzen! Niemand doet dat!”

Jasper pakte Lune’s hand. Julie pakte zijn andere. Ze vormden een cirkel. Hun ademhaling werd synchroon. Hun gedachten verbonden.

Lune fluisterde: “We zijn genoeg zoals we zijn.”

Julie zei: “We hebben elkaar. Dat is genoeg.”

Jasper zei: “We kiezen niet voor de leugen.”

De honingpot explodeerde.

Niet met vuur. Niet met rook.

Met licht.

Een felle, witte straal vulde de kamer. Poeh schreeuwde, zijn stem vervormd, alsof hij werd verscheurd. Zijn lichaam begon te smelten, zijn vacht druipte van hem af als te warme was. Hij greep naar hen, maar zijn klauwen vielen uit elkaar voordat hij hen kon bereiken.

“NEE... JULLIE... MOCHTEN... NIET... KIEZEN...”

Hij viel op de grond, een hoop donkere, kleverige massa die langzaam oploste in de vloer.

De kamer werd stil.

De honing verdween. De bomen verdwenen. De geur verdween.

En voor hen verscheen een deur.

Julie ademde diep in. “We hebben het gehaald.”

Lune knikte. “Maar dit wordt alleen maar erger.”

Jasper keek naar de deur. “Dan gaan we verder. Samen.”

Ze openden de deur.

En de volgende nachtmerrie wachtte al.

Hoofdstuk 7: De Nachtmerrie van Freddy

De deur achter hen viel dicht met een doffe dreun die door hun botten trilde. De kamer waarin ze terecht kwamen was anders dan alle vorige. Niet gevuld met speelgoed, niet met ballonnen, niet met honing of schaduwen. Deze kamer voelde... leeg. Te leeg. De muren waren kaal, grijs, alsof ze uit beton bestonden. De vloer was koud en glad, en hun voetstappen echoden alsof de ruimte veel groter was dan hij leek.

Julie keek om zich heen. “Ik vertrouw dit niet. Dit is te stil.”

Lune knikte. “Elke keer dat het stil is, gebeurt er iets ergers.”

Jasper liep naar het midden van de kamer. “We moeten alert blijven. Dit is geen gewone kamer.”

Een zacht, ritmisch geluid vulde plotseling de ruimte. Tik... tik... tik... Het klonk alsof iemand met metalen messen tegen elkaar tikte. Het geluid kwam van overal tegelijk, alsof het door de muren kroop. De temperatuur daalde. Hun adem werd zichtbaar.

Julie fluisterde: “Nee... nee, dat is hij niet... toch?”

Het licht flikkerde. De muren begonnen te vervormen, alsof ze vloeibaar werden. De kamer werd donkerder, maar niet door het licht. Door iets anders. Iets dat de ruimte binnendrong.

Een schaduw verscheen in de hoek. Lang, dun, met een hoed. De schaduw werd groter, dichter, tot hij vorm kreeg. Een man stapte naar voren, zijn gezicht half verborgen in het donker. Zijn huid was verbrand, rood en gescheurd alsof hij uit een oven was getrokken. Zijn tanden waren geel en scherp. En aan zijn rechterhand... messen. Lange, glanzende messen die zacht tegen elkaar tikten.

Freddy Krueger.

Hij grijnsde breed. “Welkom in mijn wereld.”

Julie verstijfde. “Dit kan niet. Dit is onmogelijk.”

Freddy zette een stap naar voren. Zijn bewegingen waren soepel, bijna speels. “Oh, maar dit is heel echt. Jullie zijn in mijn terrein nu. En hier gelden mijn regels.”

De kamer begon te draaien. De muren vervaagden. De vloer zakte weg onder hun voeten. Ze vielen, maar niet naar beneden. Ze vielen naar binnen. In hun eigen gedachten. In hun eigen angsten.

Jasper landde op een vloer van glas. Overal om hem heen stonden spiegels. Honderden. Duizenden. Elk spiegelde hem terug, maar niet zoals hij was. In één spiegel zag hij zichzelf zwak, trillend, bang. In een andere zag hij zichzelf alleen, zonder vrienden. In weer een andere zag hij zichzelf falen, keer op keer, tot hij niets meer was dan een schim.

Een stem fluisterde achter hem. “Je bent niets waard, Jasper.”

Hij draaide zich om. Freddy stond achter hem, zijn messen zacht tikkend tegen het glas. “Je vrienden vertrouwen op je. Maar jij weet dat je ze teleur gaat stellen. Je weet dat je niet sterk genoeg bent.”

Jasper voelde zijn keel dichtknijpen. “Hou op...”

Freddy lachte. “Waarom? Je weet dat het waar is.”

De spiegels begonnen te barsten. Eén voor één. De barsten vormden woorden. FALEN. ANGST. ZWAK. De woorden brandden in zijn hoofd.

Maar toen hoorde hij iets anders. Een stem. Niet van Freddy. Niet van de spiegels.

Lune.

“Jasper! Dit is niet echt! Kom terug!”

Hij kneep zijn ogen dicht. De spiegels verdwenen. De vloer werd weer stevig. Freddy gromde, maar Jasper stond rechtop.

“Je krijgt me niet,” zei hij.

Freddy’s ogen vernauwden. “We zullen zien.”

De wereld om Jasper viel uiteen.

Lune stond in een andere kamer. Een lange gang, gevuld met deuren. Achter elke deur hoorde ze stemmen. Haar eigen stem. Lachend. Huilend. Schreeuwend. Ze hoorde mensen die haar ooit hadden genegeerd. Leraren die